

„Uram nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én szolgám!”

A kafarnaumi százados szolgája számára kér segítséget a legfőbb doktortól, akinek egyetlen szavában is ott a gyógyulás.

Jézus azonnali orvoslást, segítséget kínál.

A százados felismeri, hogy bűnös életű és nem méltó Jézus segítségére, mégis teljes bizalommal fordul hozzá. „Csak egy szóval mondd és meggyógyul az én szolgám.”

Hisz a szavak erejében, különösen Jézusban.

Ő maga katonaember, aki hozzászokott, hogy parancsot oszt katonáinak és a szavak ereje által, minden parancsa teljesül.

Hogyne hinne Jézus szavának erejében, hiszen az Isten ereje, amely irgalmas szeretetből fakadó igyekezetében nyilvánul meg.

Ez a feltétel nélküli nagy és erős hit Jézust is meghatja (mert Ő minden jót örömmel fogad).

Tisztában van esendőségünkkel, tudja, kinek van szüksége gyors orvosi segítségre.

Nem mond le rólunk, kitért karral utánunk nyúl és igyekszik minket magához vonzani.

Végül az ige üzeneteként a „Mennyország” távlata nyílik meg előttünk, a patriarchák (Istenre hangolt emberek), Ábrahám, Izsák, Jákob asztalához ülhetünk.

Ők olyan példaképek, akiken keresztül Isten eljuttatja hozzánk mondanivalóját.

Jöjjünk bár napkeletről vagy napnyugatról, az irgalmas szeretet valamennyiünk számára magadatott.

Vasné Pálfia Judit, Nőtincs, BK (Biblia Kör)

Ez a fejezet a kafarnaumi századost állítja eléünk példának, aki a Kafarnaumban állomásozó római helyőrség tisztje volt.

Különleges embert ismerhetünk meg személyében. Arra hívja fel a figyelmet, hogy egy hitetlen katonatiszt is viselkedhet emberségesen, aki a megszálló hatalom tisztjeként nem rombolni, hanem építeni akart.

Tisztelte és szerette a népet, ahol szolgálatba állították, még templomot is épített nekik. Ragaszkodó szeretettel viseltetett szolgája iránt.

Komoly önismerettel rendelkezett, tudta, hogy ő érdemtelen arra, hogy Jézus elé járuljon ilyen nagy kéréssel. Méltatlannak érezte magát arra, hogy otthonába jöjjön a Mester.

Nagy hittel és bizalommal bíró volt Jézus felé. Hitte, hogy elég csak egy szó, és meggyógyul a szolgája.

Jézus is elcsodálkozik ekkora hiten, amekkorát nem talált egész Izraelben.

Elnyeri Jézus dicséretét és szolgája is meggyógyul.

Föltehetjük magunknak is a kérdést:

- Van-e akkora bizalmunk Jézusban, hogy érdemtelenül is gyógyulást kérjünk mások számára?
- Van-e bennünk előítélet más felé, csak azért, mert az illető egy erőszakos szervezet tagja?
- Bízunk-e abban, hogy hitüket nem gyakorló felebarátaink is lehetnek példamutatóan becsületes emberek?

Komolyan gondoljuk-e a szentáldozás előtt máig elismételt mondatot: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én lelkem.”?

Sz.né Erzsi